

з метою визначення групової належності об'єктів, а також встановлення індивідуальної totoжності зброї.

Балістичне дослідження дозволяє встановити факти, необхідні для належної кваліфікації злочину. За допомогою дослідження зброї, боєприпасів, слідів пострілу, виявляють суть події, що відбулася, місце, час, спосіб скоєння, а також устанавлюють причинний зв'язок між діями і наслідками.

Отже, судова балістика розробляє методи і технічні засоби для виявлення, фіксації і дослідження матеріальних слідів, що утворюються внаслідок застосування вогнепальної зброї при вчиненні кримінальних правопорушень.

Проблеми використання результатів негласних слідчих(розшукових) дій в доказуванні

Сидорчук Ю.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: заслужений юрист України, доктор юридичних наук, доцент *Горбачевський В.Я.*

Використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій для формування доказів у кримінальному судочинстві – це проблема, яка набрала особливого значення з прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України та розглядається у кримінальному процесі, а також має як теоретичний, так і прикладний аспект.

Результатами негласних слідчих (розшукових) дій вважаються фактичні дані, відомості, інформація, що сприяє встановленню обставин, пов'язаних зі вчиненням злочину, або злочину, що готується, інших обставин розкриття та розслідування злочину, розшуку осіб, які переходять від органів досудового розслідування, суду та кримінального покарання [4, с. 130].

Результати негласних слідчих дій як різновид слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню та використовуються у кримінальному судочинстві за винятком випадків, передбачених ст. 254 КПК України, – якщо у протоколі про проведення негласної слідчої дії міститься інформація щодо приватного (особистого чи сімейного) життя інших осіб, захисник, а також інші особи, які мають право на ознайомлення з протоколом, попереджаються про кримінальну відповідальність за розголошення отриманої інформації щодо інших осіб.

Негласні слідчі (розшукові) дії проводяться у випадках, якщо відомості про злочин та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб [2, с. 303].

Децю спірно є норма викладена у ч. 2 ст. 256 КПК України «Використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у доказуванні». Особи, які проводили негласні слідчі (розшукові) дії або були залучені до їх проведення, можуть бути допитані як свідки. Допит цих осіб може відбуватися із збереженням у таємниці відомостей про цих осіб та із застосуванням щодо них відповідних заходів безпеки. передбачених законом. Оскільки організаційно-тактичні засади

проведення кожної із негласних слідчих дій є захищеною законом таємницею, з якою може бути обізнане лише вузьке коло фахівців, з метою нерозголошення форм та методів їх проведення відомості, що можуть призвести до розконспірації методики негласних слідчих (розшукових) дій, розголошенню не підлягають. Однак відповідно до ч. 7 ст. 97 КПК України «Показання з чужих слів» визначено, що у будь-якому разі не можуть бути визнані допустимим доказом показання з чужих слів, якщо вони даються слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу або іншою особою стосовно пояснень осіб, наданих слідчому, прокурору або співробітнику оперативного підрозділу під час здійснення ними кримінального провадження. Виникає запитання вважати проведення співробітником оперативного підрозділу негласних слідчих (розшукових) дій здійсненням кримінального провадження з огляду на повноваження, визначені у ст. 41 КПК України, чи вважати інформацію, отриману від інших осіб, поясненнями? При цьому КПК України чіткого визначення «пояснення» не дає [3, с. 151]. Тобто, допитуючи осіб, що проводили негласні слідчі (розшукові) дії, або були залучені до проведення таких дій не можна з упевненістю сказати, що відомості отримані в результаті допиту будуть визнані допустимими доказами. Але тут постає інша проблема, пов'язана із збереженням у таємниці відомостей про цих осіб та із застосуванням щодо них відповідних заходів безпеки, передбачених законом. Розголошення на досудовому розслідуванні та на стадіях судового розгляду матеріалів кримінального провадження відомостей стосовно осіб, які безпосередньо проводили негласні слідчі (розшукові) дії, в переважній більшості випадків може створити загрозу як їх особистій безпеці, так і завдати шкоди членам їх сімей. Тоді виникає запитання наскільки доцільним є проведення допиту осіб, що проводили негласні слідчі (розшукові) дії, якщо вони можуть бути не визнані як докази і при цьому потрібно буде здійснювати належні заходи безпеки щодо них?

Очевидно, що поставлені питання потребують осмислення, публічного обговорення та спроби вирішення через єдине розуміння підстав та процедури проведення негласних слідчих (розшукових) дій через аналіз законодавства та практики його застосування.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що новий інститут негласних слідчих (розшукових) дій як ефективний засіб кримінально-процесуального доказування, потребує постійного удосконалення як процесуальної форми, з урахуванням практики його застосування, так і удосконалення організаційно-тактичних засад його реалізації у правозастосовний процес.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651%D0%B0-17>.
2. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – С. 303.
3. Благута Р.І. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми підготовки та проведення// Юридичний Часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. - №1. – С.151.
4. Гмирко В. П. Категорія факт в доказуванні в кримінальному процесі: спроба критичного осмислення / В. П. Гмирко // Збірник наукових праць НА СБ України. – 2011. № 39. – С. 130.